

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobce: J. J.
zastoupený advokátem JUDr. Janem Najmanem
sídlem nám. Republiky 53, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Katastrální úřad pro Pardubický kraj**
sídlem Čechovo nábřeží 1791, 530 86 Pardubice

v řízení na ochranu před nezákonným zásahem,

takto:

- I. Žaloba se v části, jíž se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud uložil žalovanému povinnost provést „v oddílu D listu vlastnictví č. X pro katastrální území P., obec P., výmaz poznámky o omezení převodu nemovitosti (§ 58 zák. č. 40/1964 Sb.), půjčka ve výši 20. 000 Kčs, jako oprávnění pro Továrny mlýnských strojů, národní podnik Pardubice, 530 02 Pardubice, podle dohody o omezení převodu nemovitosti R III 284/1975“, **zamítá.**

II. Určuje se, že neprovedení odstranění poznámky omezení převodu nemovitosti podle § 58 zák. č. 40/1964 Sb. (ve znění do 31. 12. 1991) - pozemku p. č. X a p. č. St. X, k. ú. P., obec P., k zajištění půjčky ve výši 20 000 Kč ve prospěch oprávněného Továrny mlýnských strojů, národní podnik Pardubice, na základě dohody o omezení převodu nemovitosti RIII 284/1975, zapsané na listu vlastnictví č. X - k žádosti žalobce ze dne 9. 11. 2018 (doručené žalovanému dne 9. 11. 2018), o němž byl žalobce vyrozuměn dopisem žalovaného ze dne 14. 11. 2018 (doručen žalobci dne 16. 11. 2018), **bylo nezákonným zásahem.**

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci k rukám jeho právního zástupce JUDr. Jana Najmana, advokáta, náklady řízení ve výši 19 342 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Dne 5. 1. 2017 podal žalobce u žalovaného žádost o výmaz poznámky omezení převodu nemovitosti (pozemku p. č. X a p. č. st. X v katastrálním území P.), zapsané na základě § 58 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále též „starý občanský zákoník“), ve znění účinném do 31. 12. 1991. Tímto institutem byl zajištěn dluh žalobce vůči jeho bývalému zaměstnavateli Továrně mlýnských strojů, n. p., vzniklý v roce 1971 z titulu stabilizační půjčky na úpravu nemovitosti ve výši 20 000 Kčs. Žalobce uvedl, že bývalý zaměstnavatel již dávno neexistuje a k výmazu dosud nedošlo, protože se na to zapomnělo a dosud to nikomu nevadilo. Žalovaný písemností ze dne 19. 1. 2017 žalobci sdělil, že aby bylo možné provést výmaz poznámky, je třeba ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) vyhlášky 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále též „katastrální vyhláška“), doložit potvrzení o zániku práva vydané osobou, v jejíž prospěch je zaniklé právo dosud zapsáno. Žalovanému je zřejmé, že oprávněný z poznámky již neexistuje, nicméně v úvahu by přicházelo obnovení zápisu právnické osoby dle § 209 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též „občanský zákoník“), a jmenování likvidátora, který by zánik práva mohl potvrdit. Žádost žalobce za této situace proto žalovaný považoval za bezpředmětnou. Ke stížnosti žalobce žalovaný upřesnil, že dle dohody měla být žalobci po 10 letech trvání pracovního poměru prominuta část půjčky ve výši 18 400 Kč. K prominutí celé půjčky tak nemohlo dojít pouze uplynutím času.
2. Dne 15. 9. 2017 žalobce podal u žalovaného ve věci shora uvedeného omezení převodu nemovitosti návrh na jeho výmaz vkladem. Tento návrh žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 2. 2018 zamítl, neboť omezení převodu nemovitosti nemá věcně právní povahu a je proto evidováno pouze poznámkou. Výmaz vkladem tudíž nelze provést. Dne 9. 11. 2018 žalobce znovu požádal žalovaného o výmaz omezení převodu nemovitosti. Žalovaný mu písemností ze dne 14. 11. 2018 sdělil, že na svém dosavadním stanovisku trvá.

3. Dne 19. 11. 2018 podal žalobce u zdejšího soudu žalobu, jež byla podle svého obsahu posouzena jako žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem a donucením správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), kterou se domáhal, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost provést výmaz omezení převodu shora uvedených nemovitostí.
4. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že žalobce v žádném ze svých podání nepředložil potvrzení o zániku práva ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) katastrální vyhlášky, tedy nepředložil listiny, které by dokládaly, že pohledávka zanikla v celé její výši.
5. Krajský soud žalobu nejprve odmítl pro opožděnost, a to usnesením ze dne 15. 8. 2019, č. j. 52 A 142/2018-31. Toto usnesení však bylo zrušeno a věc byla zdejšímu soudu vrácena k dalšímu řízení rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 As 335/2019-97, ve znění opravného usnesení NSS ze dne 17. 9. 2020, č. j. 1 As 335/2019-109 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná z: <http://www.nssoud.cz>). Podle NSS faktický postup žalovaného spočívající v neprovedení výmazu poznámky nepředstavoval ve vztahu k druhé žádosti ze dne 9. 11. 2018 tentýž zásah jako v případě postupu ve vztahu k první žádosti ze dne 5. 1. 2017. Jednalo se proto o opakovaný zásah ve smyslu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 13. 10. 2015, č. j. 7 As 107/2014-53. Teprve od okamžiku opakovaného zásahu je třeba odvíjet běh subjektivní lhůty pro podání zásahové žaloby. Krajský soud tedy otázku včasnosti žaloby posoudil ve světle těchto okolností nesprávně, což je důvodem zrušení napadeného usnesení pro nezákonnost. NSS se v rozsudku č. j. 1 As 335/2019-97 vyjádřil i k věci samé (viz níže).
6. Krajský soud je vysloveným právním názorem NSS vázán podle § 110 odst. 4 s. ř. s. Krajský soud dále přebírá do odůvodnění svého rozsudku pasáže z odůvodnění rozsudku NSS ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 As 335/2019-97, neboť posouzení věci provedené NSS je komplexní a krajský soud nemá, co by k němu dodal.
7. Omezení převodu nemovitosti dle § 58 a násl. starého občanského zákoníku je zajišťovacím institutem, jehož úprava byla ze zákona odstraněna s účinností od 1. 1. 1992. Omezením převodu nemovitosti na sebe bere dlužník povinnost, že pod sankcí neplatnosti nepřevéde svou nemovitost bez souhlasu věřitele na jiného, dokud pohledávka nebude uspokojena. Podle § 61 starého občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 1991, zánikem pohledávky nebo jejím promlčením omezení převodu nemovitosti zanikne. K zániku tohoto zajištění proto dochází ze zákona okamžikem zániku nebo promlčení zajištěného závazku.
8. Podle § 27 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále též „katastrální zákon“), poznámku vymaže katastrální úřad na základě rozhodnutí nebo oznámení soudu, státního zástupce, policejního orgánu, správce daně, vyvlastňovacího úřadu, soudního exekutora, insolvenčního správce, dražebníka nebo k doloženému návrhu toho, v jehož zájmu má být poznámka vymazána, pokud důvody pro její vyznačení pominuly. Bližší podrobnosti o tom, jakým způsobem má být návrh na výmaz poznámky doložen, zákon nestanoví.
9. Jelikož ani katastrální vyhláška nestanoví listinu, kterou je třeba doložit k výmazu poznámky zaniklého či promlčeného omezení převodu nemovitosti, vycházel žalovaný z toho, že dle § 26 katastrálního zákona pro zápis a výmaz poznámky se použijí přiměřeně

ustanovení o zápisu a výmazu záznamem. Dle § 71 katastrální vyhlášky pokud u změny zapisované záznamem jiný právní předpis nestanoví, jaká listina dokládá navrhovanou změnu, použije se přiměřeně ustanovení § 66 katastrální vyhlášky, které stanoví obecná pravidla pro dokládání listin k zápisu vkladem. Podle § 66 odst. 1 písm. b) katastrální vyhlášky pro zápis vkladem platí, že v případech, kdy zákon stanoví, že právo zapisované do katastru vzniká, mění se nebo zaniká na základě určité právní skutečnosti nezávisle na zápisu do katastru, anebo se promlčuje, ale nestanoví listinu, na jejímž základě se tato změna zapíše do katastru, ani listinu, která tuto změnu potvrzuje, nebo listinu, na jejímž základě k takové změně dochází, případně pro tuto listinu nestanoví náležitosti potřebné pro zápis do katastru, lze provést zápis do katastru na základě potvrzení o zániku nebo promlčení práva zapsaného dosud v katastru vydaného osobou, v jejíž prospěch je zaniklé nebo promlčené právo dosud v katastru zapsáno. Postup žalovaného má tudíž určitou oporu v textu podzákonného právního předpisu – přiměřené použití ustanovení katastrální vyhlášky o zápisu vkladem na základě přiměřeného použití ustanovení o zápisu záznamem.

10. Na doložení rozhodných skutečností právě a jen prostřednictvím potvrzení oprávněné osoby nelze trvat vždy a bezvýhradně. Pokud jsou dány výjimečné skutkové okolnosti a nebrání tomu účel právní úpravy (princip právní jistoty a ochrana osob oprávněných ze zapsaných práv), je možné doložit zánik či promlčení práva i jinak, než právní předpis (podzákonný) předpokládá, tj. jinými listinami či zjištěními, které tyto skutečnosti s dostatečnou mírou jistoty dokládají. Takový postup vyžaduje zejména zásada, aby orgány veřejné moci řešily interpretační a aplikační právní problémy s maximální mírou racionality a zohledněním ústavně zaručených práv jednotlivců (zde vlastnického práva žalobce). Jak již opakovaně zdůraznil Ústavní soud, mechanické použití právní normy v konkrétním případě nesmí z práva činit nástroj odcizení a absurdity (např. náleze ze dne 1. 2. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2427/12, rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z: <http://nalus.usoud.cz>).
11. Výjimečnou skutkovou okolnost představuje dle NSS v daném případě zejména velmi dlouhá doba, která uplynula od skutečností rozhodných pro zápis omezení vlastnického práva. Smlouva o půjčce ve výši 20 000 Kčs byla uzavřena v roce 1971 a ani žalovaný nezpochybňuje, že žalobce pracoval pro zaměstnavatele 10 let od jejího poskytnutí, a část půjčky ve výši 18 400 Kčs mu proto byla v souladu se smlouvou v roce 1981 prominuta. Zbývající část ve výši 1 600 Kčs (pokud nebyla splacena) se stala splatnou v roce 1974. Jelikož byla zajištěna omezením převodu nemovitosti, k promlčení by došlo po uplynutí prodloužené promlčecí lhůty 10 let v roce 1984 (za předpokladu, že nárok nebyl uplatněn u soudu).
12. Pokud jde o ochranu právní jistoty oprávněného či třetích osob, výmazem poznámky omezení převodu nemovitosti k žádnému zásahu do práv třetích osob v posuzovaném případě dojít nemůže. Na majetek oprávněného z poznámky, resp. jeho právního nástupce byl již téměř 20 let před podáním návrhu prohlášen konkurs a v době podání návrhu již několik let právně ani fakticky neexistoval.
13. Je třeba zároveň zdůraznit, že v nynějším případě se žalobce neopírá pouze o svá tvrzení. Lze pouze zopakovat, že promlčením pohledávky zajištěné omezením převodu nemovitosti ze zákona zaniká i tento zajišťovací institut. Skutečnosti, že pohledávka,

pokud stále existuje, je dle NSS s velkou mírou jistoty promlčena, nasvědčuje jak výstupní list doložený žalobcem (dle něhož v roce 1989 všechny závazky vůči zaměstnavateli vyrovnal), tak zejména proběhnuvší konkurs na majetek právního nástupce oprávněného. Pokud by pohledávka promlčena nebyla, k čemuž by mohlo dojít zejména jejím uplatněním u soudu před uplynutím promlčecí lhůty v roce 1984, byla by téměř jistě v průběhu insolvenčního řízení zjištěna.

14. Jak připustil NSS, žalobce současné situaci mohl předejít, pokud by v minulosti lépe střežil svá práva a požádal o výmaz poznámky v době existence právních nástupců svého bývalého zaměstnavatele. Jak uznal NSS a jak v předchozím rozhodnutí akcentoval krajský soud

(a rovněž tak Veřejný ochránce práv), v současnosti by žalobce mohl požadavkům žalovaného dostat navrhaným vyvoláním řízení podle § 209 občanského zákoníku. To by mohlo být teoreticky namístě, pokud by návrh na výmaz poznámky nebyl doložen žádnými zjištěnými skutečnostmi a hrozil by významnější zásah do práv a zájmů oprávněného nebo třetích osob. Jednalo by se však o časově i z hlediska vynakládání zdrojů jak ze strany žalobce, tak ze strany státu (neboť toto řešení zřejmě předpokládá několik navazujících občanskoprávních řízení) o značně náročný proces, který se dle NSS vzhledem k nynějším okolnostem jeví z hlediska ochrany práv dotčených osob zcela bezúčelný.

15. Český úřad zeměměřičský a katastrální (dále též „ČÚZK“) k právnímu názoru obsaženému v rozsudku NSS č. j. 1 As 335/2019-97, jak je převzat v bodech 7 až 14 tohoto rozsudku, zaslal krajskému soudu vyžádané stanovisko, v němž mimo jiné uvedl, že postupu katastrálních úřadů, jak jej popsal NSS v onom rozsudku, tedy umožnit odstranění poznámky omezení převodu nemovitosti na základě i jiných listin, než které upravuje katastrální vyhláška, a zejména dalších zjištění katastrálního úřadu, účel právní úpravy brání. ČÚZK se ztotožnil s NSS v tom směru, že katastrální úřady mají jistou míru interpretační povinnosti. Ta se však vztahuje k interpretaci obsahu listiny předložené k zápisu do katastru nemovitostí, nikoliv k faktickému provádění dokazování, zda určité v katastru evidované právo vzniklo, změnilo se, promlčelo se nebo zaniklo. Katastrální úřady v souladu s § 7 odst. 1 katastrálního zákona provádějí zápisy do katastru nemovitostí na základě listin. Při výmazu v katastru evidovaného práva tak není katastrálním úřadům svěřena pravomoc provádět dokazování a zjišťovat, zda právo skutečně zaniklo. Katastrální úřady jsou oprávněny pouze zkoumat, zda listina předložená k zápisu zánik, resp. vznik, změnu nebo promlčení práva dokládá. NSS pak podle ČÚZK ve své argumentaci zašel ještě dál, než že by měl katastrální úřad provést výmaz na základě vlastních zjištění, ale dokonce by měl postupovat na základě pouhé pravděpodobnosti a domněnek (ČÚZK v této souvislosti citoval z bodu 31 rozsudku NSS č. j. 1 As 335/2019-97, totožná argumentace je obsažena v bodě 13 tohoto rozsudku). ČÚZK připustil, že k výmazu omezení převodu nemovitosti je možné doložit i jinou listinu, než jakou stanoví katastrální vyhláška. Musí se však jednat o listinu, která dokládá zánik omezení sama o sobě, bez nutnosti toho, aby katastrální úřad prováděl další dokazování, zjišťování či úvahy o pravděpodobnosti toho, zda nastaly určité skutečnosti. Takovou listinou nemůže být potvrzení povinného z takového omezení, v jehož prospěch je výmaz prováděn. *Ad absurdum* by za přijetí takového výkladu mohlo dojít k tomu, že by katastrální úřady vymazávaly zástavní práva

či věcná břemena na základě potvrzení vlastníků a na základě vlastních zjištění, jež nemají oporu v žádném právním předpise. Takový postup by byl v rozporu s principem právní jistoty a s ochranou práv osob oprávněných ze zapsaných práv a rovněž by byl extrémně problematický z hlediska aplikace § 36 katastrálního zákona. Četná judikatura správních soudů včetně NSS týkající se pojmu „zřejmý omyl při vedení katastru“ totiž staví na tom, že zápis v katastru musí být prováděn v souladu s listinou, která byla jeho podkladem. Pokud by však zápis byl prováděn na základě zjištění či domněnek katastrálního úřadu, nebyla by správnost takového zápisu postupem podle § 36 katastrálního zákona buď vůbec přezkoumatelná, nebo by takový zápis musel být vždy upraven, pokud by o to požádala osoba takovým zápisem dotčená. ČÚZK poznamenal, že *„názor vyslovený NSS je z pohledu právní úpravy katastru nemovitostí obtížně aplikovatelný a představuje zcela bezprecedentní zásah do principů a základních zásad činnosti katastrálních úřadů. Skutečnost, že v jednotlivém případě může být obtížné či dokonce nemožné získat listinu potřebnou pro zápis do katastru, by neměla být důvodem pro vytváření nebezpečných precedentů, jež mohou podkopat základní principy vedení katastru a narušit právní jistotu při nakládání s nemovitostmi.“*

16. Princip kasační závaznosti právního názoru instančně nadřízeného soudu je procesním odrazem hierarchického uspořádání soudní soustavy. Není přitom samoučelný, smyslem jeho zachovávání je jednak rychlost a hospodárnost výkonu soudnictví, jednak právní jistota účastníků soudního řízení a z ní vyplývající důvěryhodnost rozhodovací činnosti soudů. Jak to vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05 (N 190/47 SbNU 465), *„[p]rávní spory a soudní řízení musí být někdy dokončeny a nesmí pokračovat jako věčný ping-pong mezi soudními orgány, které trvají na svém.“* Ústavní soud také opakovaně odmítl, že by princip kasační závaznosti odporoval ústavně garantované nezávislosti výkonu soudní moci a funkce soudce [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 15/14 (č. 71/2016 Sb.) a předchozí judikaturu tam citovanou]. Pokud tedy krajský soud nesouhlasí s právními závěry či skutkovým hodnocením kasačního soudu, je přesto povinen je respektovat (srov. též rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 74/2017-28).
17. Krajský soud plně respektuje svoje postavení v hierarchickém uspořádání soudní soustavy, a proto se v tomto rozsudku neodchýlil od závěrů obsažených v rozsudku NSS č. j. 1 As 335/2019-97, byť tímto rozsudkem NSS zrušil usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby pro opožděnost, nikoliv rozhodnutí meritorní povahy. Krajský soud tak posoudil danou věc individuálně a významnou měrou přihlédl k výjimečným skutkovým okolnostem daného případu a k zásadě, aby orgány veřejné moci řešily interpretační a aplikační právní problémy s maximálním zohledněním ústavně zaručených práv jednotlivců (zde vlastnického práva žalobce).
18. Tím, že žalovaný neprovedl odstranění poznámky omezení převodu nemovitosti podle § 58 starého občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 1991, pozemku p. č. X a p. č. st. X, katastrální území P., obec P., k zajištění půjčky ve výši 20 000 Kč ve prospěch oprávněného Továrny mlýnských strojů, národní podnik Pardubice, na základě dohody o omezení převodu nemovitosti RIII 284/1975, zapsané na listu vlastnictví č. X - k žádosti žalobce ze dne 9. 11. 2018 (doručené žalovanému dne 9. 11. 2018), o němž byl žalobce vyrozuměn dopisem žalovaného ze dne 14. 11. 2018 (doručen žalobci dne 16. 11. 2018), se žalovaný vůči žalobci z výše uvedených důvodů dopustil nezákonného zásahu. Předmětná

pohledávka Továrny mlýnských strojů, národního podniku Pardubice totiž zjevně zanikla, popř. byla promlčena, a tedy i došlo k zániku omezení převodu nemovitosti ve smyslu § 61 starého občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 1991.

19. Krajský soud vyhověl (viz výrok II. tohoto rozsudku) eventuálnímu petitu žaloby (tedy návrhu deklarovat nezákonnost zásahu), jak byl žalobcem doplněn při jednání soudu konaném dne 9. 12. 2020. Primárním petitu (tj. nařídit žalovanému výmaz předmětné poznámky) však nebylo možno vyhovět (výrok I. tohoto rozsudku). Podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcovy práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Podstatným rozdílem mezi trvajícím a jednorázovým zásahem je právě to, že v případě trvajících zásahů soud správnímu orgánu zakazuje pokračovat v tomto zásahu *pro futuro*, kdežto v případě jednorázového zásahu určí jeho nezákonnost (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2020, č. j. 5 Ads 20/2020-35, bod 13). Jak přitom plyne z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 13. 10. 2015, č. j. 7 As 107/2014-53, publ. pod č. 3334/2016 Sb. NSS, bodu 61, zásah spočívající v provedení nebo neprovedení konkrétního zápisu záznamem do katastru, či v absolutní nečinnosti katastrálního úřadu, je úkonem faktickým a jedinečným (neopakovatelným), a tedy jednorázovým (srov. též shora odkazovaný rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 As 335/2019-97, bod 15).
20. Podle závěru soudu se jedná o jednorázový zásah (v souladu se shora uvedenou judikaturou NSS), který však nezpůsobil žádné nové důsledky v právní sféře žalobce, tedy právní sféra žalobce po tomto zásahu nebyla dotčena o nic víc než před zásahem, neboť omezení převodu nemovitosti bylo zapsáno před i po faktickém zásahu. Proto nebylo možné ani žalovanému zakázat pokračování v zásahu, případně deklarovat, že došlo k zásahu a uložit, aby žalovaný obnovil právní stav, který zde byl před tímto jednorázovým zásahem (§ 87 odst. 2 s. ř. s.) - právní stav je stále stejný. Přestože soud deklaroval nezákonnost předmětného jednorázového zásahu, apeluje tímto na žalovaného, aby s ohledem na důvody uvedené shora (viz body 7 až 14 tohoto rozsudku) a zejména v rozsudku NSS č. j. 1 As 335/2019-97 (viz body 25 až 32) přistoupil bez zbytečné prodlevy k odstranění předmětné poznámky omezení převodu nemovitosti.
21. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Přestože soud vyhověl „pouze“ eventuálnímu petitu, lze žalobce považovat za plně procesně úspěšného. Žaloba je totiž důvodná co do jejího základu, tedy že žalovaný zásah správního orgánu je vskutku nezákonný (srov. podobně komentář k § 60 s. ř. s. v odborné publikaci Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, dostupné v ASPI).
22. Soud procesně úspěšnému žalobci přiznal proti žalovanému náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.; žalobci však byla v řízení o kasační stížnosti ustanovena právní zástupkyně, již NSS přiznal odměnu, protože kromě soudního poplatku z kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč žalobci žádné další náklady v řízení před NSS nevznikly) spočívajících v zaplaceném soudním poplatku z žaloby a kasační stížnosti v celkové výši 7 000 Kč a v právním zastoupení, a to ve třech úkonech právní služby [převzetí věci, podání ze dne 27. 10. 2020 a účast na jednání soudu dne 9. 12. 2020 podle §

11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Právním zástupcem žalobce vyúčtované nahlížení do spisu krajského soudu ze dne 21. 10. 2020 není považováno za samostatný úkon právní služby podle advokátního tarifu (viz např. rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2020, č. j. 3 Afs 8/2018-120, bod 58), podle závěru krajského soudu se jedná o součást převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, protože za něj krajský soud náhradu nákladů nepřiznal. Pokud jde o uplatněný úkon právní služby spočívající v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu, soud konstatuje, že jak první porada s klientem, tak převzetí a příprava zastoupení jsou neoddělitelně spjaté v jeden úkon, neboť si lze jen stěží představit, že by bylo možno efektivně převzít právní zastoupení bez porady zástupce s klientem (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. III. ÚS 909/20, nebo ze dne 11. 8. 2020, sp. zn. III. ÚS 2042/20). Plná moc pro právního zástupce žalobce je datována dnem 16. 10. 2020 (soudu doručena dne 21. 10. 2020), přičemž v této době již byl žalobci znám jak rozsudek NSS č. j. 1 As 335/2019-97, tak i skutečnost, že byl předvolán k jednání před zdejším soudem na den 9. 12. 2020. V té době bylo součástí soudního spisu i shora odkazované stanovisko ČÚZK ze dne 17. 9. 2020 (k němu se žalobce již písemně vyjádřil dne 27. 10. 2020, tedy ještě před konáním porady ze dne 3. 12. 2020). Není proto zřejmý žádný důvod, proč by měl být úkon spočívající v další poradě přesahující jednu hodinu ze dne 3. 12. 2020 (od převzetí a přípravy zastoupení do tohoto dne se nic zásadního v řízení neodehrálo) považován za důvodně vynaložený ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., resp. ani délku takové porady (více než hodina) nelze s ohledem na tyto okolnosti považovat za účelnou.

23. Náhrada nákladů právního zastoupení za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a zvyšuje se o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč, za tři úkony právní služby činí náhrada nákladů řízení 10 200 Kč. Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, proto se částka 10 200 Kč zvyšuje o částku odpovídající sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s., tj. o částku 2 142 Kč. Přiznané náklady řízení proti žalovanému tak činí celkem 19 342 Kč. Platební místo bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena jako přiměřená charakteru uložené povinnosti v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 16. prosince 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu